

5298

Onsdag 5te August 1846

Grundtvigs prædikenmanuskripter fra 1845-46,
udgivet januar 2010 af Lars Toftdahl Andersen
i Grundtvig-Byens digitale bibliotek med støtte fra
Tipsmidlerne (2001) og N.F.S. Grundtvigs Fond (2010).

4 ms, fasc 64

Onsdag 5te August 1846

2 Cor. V. 14-15.

Christi Kiærlighed twinger os etc.

Ch. V. Apostelen *Paulus* udtaler i de hellige Ord, vi hørde, den dybe Hemmelighed, som de Troendes Samfund med Frelseren, den Herre *Jesus Christus* er, i det de ikke mere leve deres eget Liv, men hans, som er død og opstanden for os, og det er umueligt at være en sand Christen uden at have dette for Øie, have stadig for Øie, at Christendommen er langt mere et nyt Liv end en ny Lærdom, som skrevet staaer: det Gamle forsvandt, det Ny oprandt, hvo som er i Christus, er nyskabt.

Hemmeligheden om Christi Liv i alle sande Christne og deres Liv i ham kan derfor aldrig være os saa dyb og ubegribelig, kan aldrig være saa fornægtet og bespottet i Verden, at Evangeliets troe Tjenere kan forbigaae eller fortie den, da de meget mere bestandig maa gaae derfra ud og komme tilbage dertil, som Herren selv har sagt: bliver i mig som jeg i eder!

Ja m. V. er det ikke soleklart, at skulde vi holde op at tale om det hemmelige, men i Sandhed virkelige, i Aand og Hjerte levende Samfund og Fællesskab mellem Guds eenbaarne Søn, Vorherre *Jesus Christus* og hele hans troende Menighed, da maatte vi først og fremmest holde op at indbyde Giæster til Herrens Bord, til den hellige Nadver, thi det kan vi jo ikke, uden klarlig hos alle Giæsterne at forudsætte

Onsdag 5te August 1846

Troen paa det dybe, hemmelighedsfulde Samfund, som Herren selv paa det stærkeste indskærper i Indstiftelsens Ord, sigende: tager! æder! det er mit Legem, som gives for eder, drikker alle heraf! det er den ny Pagts Kalk i mit Blod, som udgydes for eder til Syndernes Forladelse.

Skiøndt vi derfor godt veed, hvor fremmed denne hemmelige Eenhed mellem Herren og hans Menighed altid falder det naturlige Menneske, hvor forargelig den altid er for Verden, som fordem for de Jøder, som spurgde: hvordan kan denne give os sit Kiød at æde, ja, hvor forelskede vi end veed, at fremforalt vor Tids Mennesker er i alt deres Eget og fremfor Alt i hvad de kalde deres Selvstændighed, skiøndt vi veed det Altsammen og mindes sørgelig derom hver Dag, vi leve, saa maae vi dog urokkelig holde fast ved den sunde Lærdom om vort Liv i Christo, ligesom hans Liv i os, og uophørlig vidne for alle dem, som troe paa Vorherre *Jesus Christus* eller vil dog troe paa ham, at de maa betragte ham, som det sande paradisiske Vintræ, det rette Livets Træ, hvori vi maae alle indpodes, og hvormed vi maae alle sammenvoexede, for at bære Frugt til et evigt Liv, thi uden dette maa Christi Evangelium nødvendig miskiendes, misforstaaes og misbruges, ja, blive en Dødslugt til Død istedenfor en Livsduft til Liv.

Onsdag 5te August 1846

Alt hvad vi nemlig forkynde om Guds eenbaarne Søn Vorherre *Jesus Christus*, at han baade opfyldte Loven og leed Døden i vort Sted, saa han bar vore Synder og er vor Retfærdighed, saa hvo som troer paa ham, er retfærdig og skal have det evige Liv, alt dette kunde umuelig være sandt, og maatte nødvendig være den dumdrigtigste og fordærligste af alle Vildfarelser, dersom der ikke i Sandhed var et levende inderligt Samfund og Fællesskab mellem Herren og hans troende Menighed, som gjør, at de frit kan dele med hinanden Alt hvad de har; thi kun ved et saadant virkeligt og levende Fælles-

skab bliver det mueligt, at vore Synder kan tilregnes Herren, vor Død lides af ham, og hans Retfærdighed tilregnes os, hans evige Liv nydes af os.

Naar derfor Christi Evangelium betragtes blot som en Kundskab og Lærdom og ikke først og sidst som et Liv og et levende Fællesskab, da holder Evangeliet vist nok ikke op at være guddommelig Sandhed, men det holder op at være en guddommelig Livskraft for de Troende, og holder dermed op at ære og herliggiøre Herren, som tvertimod vanæres og beskæmmes af en Menighed, der kalder sig Guds Hellige, Udvalgte og Elskelige, skiondt de aabenbar fattes den Retfærdighed og Hellighed, det Herlighedens Haab og den himmelske

Onsdag 5te August 1846

Glæde, der nødvendig maae findes hos alle dem, der i Sandhed er Guds Hellige, Udvalgte og Elskelige.

Derfor V. saasandt vi troe paa den Herre Jesus Christus, da lad os blive bestandige i Apostlernes Lærdom, ligesom i Brødsbrydelsen og Bønnerne! lad os troe med dem, at vi ere kaldte til at leve ei mere vort eget syndefulde usle og forgængelige Liv, som han har taget paa sig, men at leve hans hellige, himmelske og evige Liv, som han har skienket os, og lad os ikke gruble over den os ubegribelige Maade, hvorpaa det kan skee, men hvile i Gudsordet fra Apostelens Læber: Christi Kiærlighed tvinger os, den Kiærlighed, hvormed han hengav sig selv i Døden til et Slagtoffer for os og den Kiærlighed, hvormed Han baade udgyder sin Faders Aand over os og giver os sit Kiød at æde og sit Blod at drikke, den Kiærlighed skal tvinge os til ikke mere at leve os selv men ham, som er død og opstanden for os, og jo bedre vi lære at kiende den Christi Kiærlighed som overgaaer al Kundskab, des vissere skal vi blive paa, at for denne Kiærlighed er ingen Ting umueligt, hvor Hjertet aabner sig for den, antændes af den, hensmelter ved den og fryder sig i den. Ja, da skal vor Altergang stedse blive os til større og kiendeligere Velsignelse, i det vi bestandig mere afdøe fra vort eget Liv, og leve op i Hans, som sidder ved Gud-Faders Høirehaand! Amen! i J. N. Amen!

